

Výroční zpráva o činnosti KVH ZH za rok 2017

Vážení čtenáři,

chtěl bych vás z pověření výboru Klubu vojenské historie Zlaté Hory informovat o naší činnosti v roce 2017.

Sezóna roku nám začala poměrně brzo. Asi deset dnů před oslavami výročí 300 let od narození generála Laudona jsme byli pozváni na den 14.3. do Nového Jičína, jako doprovodná jednotka na těchto oslavách. V počtu 34 uniformovaných vojáků jsme tvořili hlavní část průvodu. Pořadatelé nešetřili chválou za náš příspěvek k důstojnosti oslav. Další velké vojenské klání se konalo na Ostravském hradu ve dnech 13 a 14. 5. Pořadatel agentura Gryff to pojala jako prezentaci vojsk z různých období sedmiletky a napoleoniky. Účast diváků byla obrovská, atmosféra velice příjemná, a tak se představování vojsk opakovalo po několika hodinách v průběhu celého dne. Naše účast, v počtu 26 vojáků, tvořila největší jednotku. Hned týden poté se konala již tradiční bitva o Bratislavský hrad, kam velice rádi jezdíme, opět s naší vysokou účastí. Následoval jeden víkend volný a pokračovali jsme pochodem na Rejvízu u příležitosti otevírání turistické sezóny. Další víkend dne 3.6. v Korunní pevnosti v Olomouci se konala slavnost u příležitosti oslav 300stého výročí narození císařovny Marie Terezie. Opět doprovodný průvod z pevnosti na olomoucké Horní náměstí. Zde nás účinkovalo celkem třicet dva. Zařadili jsme se mezi velmi úspěšné jednotky s bezkonkurenčně největším počtem vojáků. Aby to nebylo jednotvárné, zamířili naši členové dne 10 a 11.6 do Polska do Stříbrné Hory. Vždy se těšíme na velmi vřelé setkání s polskými jednotkami, které již známe více jak 10 let. Na předchozí akci, dobývání Bratislavského hradu, se operativně po nabídce slovenského pořadatele přijalo pozvání na korunovaci konanou dne 24. 6. 2017. Byla to korunovace matky Marie Terezie. Naš doprovod tvořilo 22 členů. Dne 29 až 30. 7. 2017, každoroční účast s polskými přáteli a podvečerní bitva v tvrzi Fort II. v Nyse. Zhruba 120 vojáků bojovalo na nádvoří pevnosti a diváci vše pozorovali z valů. Po prvních salvách bylo na bojišti nedýchatelno. Pro diváky asi hodně působivé. Potlesk po skončení bitvy byl povzbudivý. Na závěr naši velitelé dekorovali hlavní organizátory akce ve Fortu II. a další velitele polských jednotek pamětními medailemi, zhotovenými k dvacátému výročí založení našeho klubu.

V té době již bylo rozhodnuto, že skupina 18-ti našich vojáků se zúčastní oslav výročí narození Napoleona Bonaparte v jeho rodném městě Ajácciu na Korsice. Vlastní vyjednávání o naší možné účasti probíhalo asi rok předem. Korsika byl pro nás ostrov o kterém jsme nevěděli naprosto nic. Informace z internetu jsou sice důležité, ale většinou popisující cestovní kanceláře popisují taháky pro turisty, a to není úplně to, co jsme potřebovali. Věděli jsme, že sebou musíme vézt obrovské množství výzbroje a výstroje pro potřeby důstojného vystoupení. My jsme dostali nabídku z Belgie, zda bychom byli ochotni reprezentovat rakouská vojska z doby napoleonské v místě narození Napoleona Bonaparte. Bylo to něco nepředstavitelného. Oslavy narození Napoleona se každoročně odehrávají na zámku Austerlitz ve Slavkově. Že by to nějaká jednotka jela oslavovat až do jeho rodiště, o tom se nikdo nezmínil. Byli jsme po několika desetiletích doslova průzkumná mise. První reakce, zda pojedeme byla pochopitelné, že ano. My jsme si ale uvědomili, že takto logisticky náročnou akci jsme za 20 let historie klubu nikdy nepodstoupili. Vše bylo komplikované poměrně složitou cestou na ostrov, za použití drahé přepravy trajektem. Dále pořadatelé odmítali v první fázi vyjednávání spolupodílet na financování plavby na trajektu. Teprve později jsme si uvědomili, že trajekt je zhruba stejně drahý, jako naše suchozemská přeprava. Ještě asi jeden a půl měsíce před termínem konání

jsme nevěřili, že skutečně pojedeme. Pořadatelé nás tvrdě nutili nastoupit na trajekt v některém z jihofrancouzských přístavů. To by dobu naší jedné přepravy prodloužilo z předpokládaných 28 hodin asi na 38 hodin což je již nepříjemné. Snažil jsem se jim vysvětlit, že nejedeme z Francie, Belgie, nebo Holandska, ale ze střední Evropy. Jaká byla úleva, když pořadatelé odsouhlasili náš požadavek, že nám zajišťují a uhradí přepravu z Italského Livorna. To svítila naděje, že skutečně odcestujeme na tuto nám vysněnou cestu do Napoleonova rodiště. Jistotu jsme však měli až po obdržení uhrazeného voucheru na trajekt. Říkali jsme si, že je vyhráno. Nastal však další problém. Nepodařilo se mi přesvědčit ostravský klub, aby se k nám přidal. Bylo nás málo do autobusu, a tak mi nezbylo nic jiného, než se obrátit na historické vojsko z Brna. Přihlásilo se dohromady 47 lidí. To ale bylo zase moc. Každý voják má možná i 40 kilogramů výstroje, výstroje a jídla. To se autobus rozlomí. Počet vojáků se proto zredukoval na 41. Tak se i vyjelo. V pátek 11. 8 přesně ve 12 hodin vyjel autobus ze Zlatých Hor. Přibírání dalších účastníků probíhalo v Bruntále, u Vyškova a v Hrušovanech. Na poslední zastávce to vypadalo, že budeme muset dát část zavazadel na střechu. Nějak se to do autobusu naskládalo. Vyjeli jsme v dobré náladě. Provoz na silnicích byl, naprosto plynulý. Do Livorna jsme dorazili přesně na čas. Dvě hodiny před odplutím trajektu. Přicouval trajekt veliký jako šestipatrový dům. Bylo mi dost nepochopitelné, proč přepravní společnost trvala na tom, aby náš autobus nebyl delší jak 10 metrů. Tam by najel i dvacetimetrový. V sobotu asi kolem 7.45 hodin jsme vypluli. Moře klidné, jen mírné vlnky. Před dvanáctou hodinou jsme přistáli v severovýchodní části ostrova ve městě Bastia. Tak určitou asi nejvíce rizikovou část cesty jsme měli za sebou. Následovalo vylodění a dále 3,5 hodinová jízda ostrovem. Vzdálenost 140 kilometrů. Sjezdy hornatou cestou s nespočtem zatáček, obdivovali jsme řidiče, že po takových nepřehledných úzkých cestách byli schopni jet rychle. Přišla doba příjezdu do místa cíle, hlavní město ostrova Ajaccio. Krásné polohou, protkaného zátokami azurového moře, se svými více jak 70.000 obyvateli. Zahlédli jsme vzlétající, ale i přistávající letadla. Následovalo vykládání zavazadel poblíž tábořiště. Byly toho hromady. Stavění stanů, bohužel takřka do betonového podkladu, což bylo asi jediné, co nás pěkně naštvalo. Pro každý dřevěný kolík bylo nutné si sekáčem vysekat díru. Postavení stanového tábora, odpočinek po cestě, a ti více svěží hned využili možnost koupání na pláži vzdálené jen asi 400 metrů od tábořiště. To byla sobota. V neděli ráno porada velitelů. Hlavní náplní našich vystoupení byly pochody kolonádou až na význačná náměstí. Proslovy, slavnostní salvy, podávání hlášení Napoleonovi. Ve velkém vedru, navlečení, jako kdybychom očekávali příchod zimy, jsme ocenili podávání vody a nápojů. Bez této služby bychom asi nepřežili. Naše ústroj je vhodná tak asi na 10 st. C, tam bylo kolem 35-ti. V pondělí večer, poblíž Napoleonova památníku se pořadatelé rozhodli uskutečnit bitvu. Na jedné straně širší ulice postavili naši jednotku v síle 22 mužů (a žen), které velel náš velitel Vojta Mocka. Proti nám asi 40 francouzských vojáků. Ve scénáři byl přesně stanoven počet mrtvých. Teprve později jsme pochopili proč. V Ajacciu je velmi uznávaná jednotka zdravotníků. Jak padli první zasažení vojáci, bitva se přerušila a zdravotníci nastoupili, aby pomohli raněným. Jedním z nich byl i náš Robert Müller. Tomu se rozhodli amputovat ruku. Vypadalo to podle jeho nařikání tak věrohodně, že snad mu tou pilkou končetinu skutečně odstraňují. Mohutný potlesk. Diváci vidí rádi mrtvé a raněné. Po skončení šarvátky francouzští důstojníci ukazovali k naší jednotce, že jsme „jedničky“. Líbilo se to i divákům. V pondělí večer se pořadatelé rozhodli, že udělají ještě na pláži bitvu doplněnou světelnými efekty. Začátek byl kolem 22 hodiny a 30 minuty. Jen díky poměrně dobře nasvícenému bojišti jsme byli schopni nabíjet zbraně. Výstřelů z pušek a děl bylo mnoho. Díky barevnému osvětlení to vypadalo velmi dobře. Z výsledku boje sice nebylo patrné, kdo vlastně vyhrál, ale to asi nikomu nevadilo. Řež to byla pořádná. Slavnosti končily v úterý dopoledne pokládáním věnců a proslovy u pomníku Napoleona Bonaparte. Zde naše jednotka zaujímala významné postavení před pomníkem vlevo. Na

pravé straně stála jednotka Ajáčanských francouzských vojáků. Slavnostní salvy, projevy těch nejvyšších představitelů města, kterým jsme bohužel nerozuměli. Večer byl kouzelný. V zátoce před kolonádou byl na moři velkolepý ohňostroj se skutečně dokonalou choreografií podle všude přítomné hudby. Celkem 22 minut. Byl to skutečně působivý závěr. Následující den ráno již probíhala pouze likvidace stanového tábora a odjezd zpět s možností sledování krás tohoto ostrova a asi většina z nás doufala, že se snad na tento ostrov ještě někdy vrátí. Po našem návratu pořadatel zaslal poděkování za naše velmi působivé vystoupení a navrhl nám další možnou spolupráci. My jsme na těchto oslavách byli jediní zástupci rakouského vojska za posledních 20 let z celé Evropy. To se zdá až neskutečné. V roce 2019 to bude 250 let od narození N.B. a to si pořadatelé jistě dají záležet, aby oslavy byly ještě velkolepější. Možná se tam někdo z nás ještě podívá.

Po této akci následovala dne 9. 9. 2017 bitva opět v Novém Jičíně, a to vzpomínková rekonstrukce, vztahující se k na jaře již pořádanému připomenutí třístého výročí od narození generála Laudona. Vše bylo velice dobře zorganizováno s množstvím historického vojska v uniformách z dob sedmileté války. Opět bylo velké zastoupení vojáků našeho klubu, kteří se vyjádřili, že to byl pro ně hezký zážitek.

Nemohla chybět ani účast na Slavkovské bitvě, která se vždy koná na přelomu listopadu a prosince. Počasí nepřekvapilo. Teplota kolem nuly a stálý vítr. V současnosti za obrovskou chybu této akce považuje nejen náš klub, ale mnoho dalších jednotek, že o dominanci pořádání vzpomínkových oslav se prou dvě skupiny pořadatelů. Jedni pořádají bitvu na bojišti ve Tvarožné a druzí v Sokolnici. Naše jednotka se přiklonila k pořadateli, který zajišťuje ubytování přímo u zámku Austerlitz a rekonstrukci bitvy v Sokolnici. Lze již pouze vzpomínat na atmosféru a materiální zabezpečení, které panovalo mezi jednotkami, když pořádání zajišťovaly obce nalézající se v okolí hlavního bojiště.

Roční sezóna byla zakončena silvestrovským pochodem od muzea k Radnici ve Zlatých Horách. Přesně ve 12 hodin byla vystřelena slavnostní salva a velitelé podali hlášení starostovi města Zlaté Hory. Potom se pochodem ubírala jednotka do hotelu Thám (Praděd), kde následovalo posezení a volná zábava. Bylo o čem si vykládat. Zážitků za celý rok bylo mnoho. O z příjemnění tohoto setkání se již po třetí postaral náš vzácný host, kosmonaut náhradník Oldřich Pelčák, který mezi nás zavítal a jak sám prohlásil, že věří, že ne naposled. Prý jsme fajn parta.

Vladimír Vízner